

ברקיס

יאואהי סוריאראצ'י

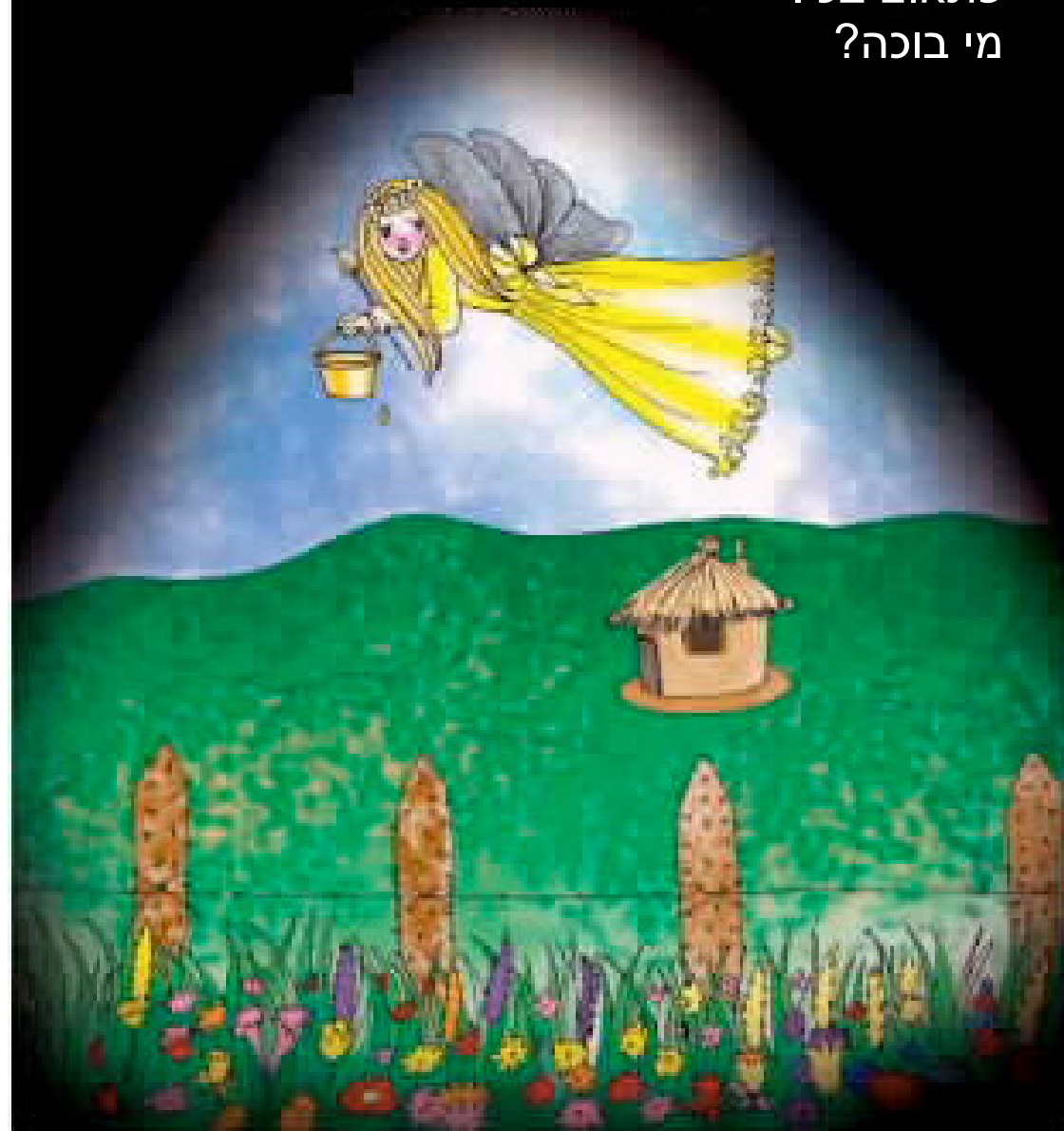

התחביב של נרקיס היה צביעת פרחים. היה לה דלי צבע קסום קטן ומברשת קסומה. כשטבלה את המברשת בדלי ונגע בפרח רק בקצה שלה, הפרחים קיבלו צבעים יפים ביותר. היא אהבה מאוד לצבוע פרחים. כשירד לילה וכולם הלכו לישון נרקיס עפה סביב עם הדלי הקסום והמברשת הקסומה שלה. היא ביקרה בגנים וצבעה פרחים. היא אהבה זאת כל כך, שבילתה לילות שלמים בצביעת פרחים.

נרקיס הייתה פייה קטנה ויפהפה כמו הפרח בר היפה ביותר. שערותיה היו זהובות ועינייה היו כחולות כמו ים כחול עמוק. היא חיה תמיד באושר וחיוכה היה יפה יותר מקשת בענן. צחוק חמוד נשמע בכל מקום בו היא נמצאה.

יום אחד, כשנרקיס עפה במהירות וצבעה את פרחי
 בר ראתה באמצע היער גינה בלי פרחים. כל הגן
 נראה עצוב ביותר ובמרכזו עמדה בקתה מוזרה.
 מאחר שלא היו פרחים בגינה נרקיס הסתובבה כדי
 לעוף משם. אך כשהייתה קרוב לקצה הגן שמע
 פתאום בכי.
 מי בוכה?

הפרחים תמיד חיכו באי-סבלנות עד שנרקיס
 תגיע ותלביש אותם בצבעי הקשת. היא עפה
 סביב פרחי הגנים וצבעה את הפרחים מהר, כדי
 להספיק לפני עלות השחר.
 אף אחד אחר לא ידע שזו היא שצובעת את
 הפרחים בלילות. רק הפרחים עצמם ידעו את
 הסוד. כשזרחה השמש הפרחים התעוררו תמיד
 וחייכו בצבעים רבים שלהם.

נרקיס הביטה סביב אך לא ראתה אף אחד. ושוב שמעה בכי. זה יצא כנראה מהגן החיזור, חשבה. אך הגן נראה עזוב, ולא נראה בו אף פרח. כל הגן היה מוקף בגדר על עמודים קוצניים. נרקיס הביטה מעל הגדר כדי לראות מי כל כך אומלל שם. "לא, נרקיס, אל תלכי לשם" קראו פתאום כל פרחי הבר.

"מדוע? מדוע לא להיכנס לשם?" שאלה נרקיס "נרקיס, הגינה הזו שייכת למכשפה. היא לא אוהבת פרחים בגינה שלה. והיא לא נותנת להיכנס לאף אחד. אפילו לדבורה בודדת אחת! אם היא תראה אותך, תהי בצרה גדולה!" קראו פרחי הבר. אך הבכי, שפסק כאשר דיברו הפרחים, נשמע עכשיו שוב.

נרקיס הציצה שוב מעל הגדר.

"לא, מישהו בוכה. אני חייבת להיכנס ולראות מה אפשר לעשות
"אא, הנה אתה!" היא ראתה בסוף פרח קטנטן שהסתתר תחת שיח. הוא נראה חיוור ושברירי. הוא בכה ונרקיס לא יכלה לשאת זאת יותר.
"פרח קטן, למה אתה בוכה?" היא שאלה.

הפרח הקטן הרים את ראשו והביט על נרקיס בעיניים מלאי דמעות. "אני בודד מאוד. איש לא בא אלי כי אני חיוור ומכוער. הפרפרים והדבורים מבקרים פרחים אחרים אך לא באים אלי כי אין לי כל צבע!" והפרח הקטן התחיל שוב להיאנח. נרקיס ריחמה עליו מאוד.

"אז אם כך חכי, ואני אבדוק האם המכשפה עוד ישנה"
 אמר יונק הדבש שהביט על הכל מענף עץ. הוא עף אך
 הבקתה וחזר תוף צפצוף "מהרי! מהרי! המכשפה
 ישנה עדיין. לכי וצבעי את הפרח לפני שהיא תתעורר."
 נרקיס שמחה מאוד. היא עברה את הגדר וניגשה
 לפרח הקטן החיוור.
 "נרקיס, תיזהרי! תיזהרי!" קראו פרחים ופרפרים
 כשנכנסה לגן.

"אל תבכה, פרח קטן. אתן לך צבעים נהדרים ותהיה
 יפה כמו פרחים אחרים. והפרפרים והדבורים יבואו
 גם אליך" אמרה.
 אך כשהיא רצתה לעבור את הגדר כל פרחי בר
 שסביב קראו שוב "נרקיס, אל תכנסי! המכשפה
 שונאת פרחים וצבעים. לכן הפרח הקטן מסתתר
 תחת שיח. אם תכנסי, המכשפה תתפוס אותך."
 "אבל אני רוצה לעזור לפרח הקטן הזה. הוא כל כך
 עצוב שאני רוצה לתת לו צבע ולעשותו מאושר" אמרה
 נרקיס.

"מה? לצבוע פרח? אני אצבע אותך!" והמכשפה
 החזיקה את כנפיה של נרקיס ודחפה אותה ממש על
 הפרח הקטן. ואז היא תפסה את דלי הצבע ושפכה
 הכל על ראשה של נרקיס.
 "לא...! בקשה!"

פניו של הפרח החיוור האדימו באושר. נרקיס כרעה
 ברך והתחילה לצבוע. אך רק נגעה בפרח כשמישהו
 העמיד אותה על רגליה.
 "וי! לא!" היא קראה.

זו הייתה המכשפה של הגן. היא התעוררה ובאה
 לראות מה קורה. "מה את עושה כאן?" היא זעקה.
 "אא.. אני רק רציתי לצבוע את הפרח הקטן" גמגמה
 נרקיס בפחד

המכשפה ששנאה פרחים התרגזה מאוד. היא לא יכלה לעצור את נביטת הפרחים. היא לא יכלה לסבול גם את הריח שלהם. היא זרקה את הדלי על ראשה של נרקיס והלכה משם בכעס. אבל דבורים ופרפרים התעופפו סביבה. היא נפנפה בידיה כדי לגרש אותם, אך לא הצליחה. הפרחים הופיעו בכל מקום וכל הגן הפך זהוב מלא פרחים קסומים. המכשפה לא יכלה לשאת זאת. היא ארזה את חפציה והלכה ליער אחר. בדרך בעטה בפרחים בזעם.

הצבע נטף מראשה. שערותיה התכסו בצבע. וכאשר היא הניעה את ראשה צבע הטיפזרו סביב. ואז קרה דבר מופלא. הטיפות שנפלו על הארץ משערותיה נבטו בקסם כמו פרחים זהובים. כמה מהטיפות נחתו על אפה של המכשפה וגם הם הפכו לפרחים זהובים.

פרחים, פרפרים ודבורים שרו יחד אתה. כאשר
השמש עלתה לשמיים נרקיס חזרה לארץ הפיות.
הפרחים הזהובים נפנפו לה לשלום. הם נראו יפים
באור השמש, ממש כמו נרקיס.
מאוחר יותר קראו לפרחים אלה נרקיסים.
וכך הגיעו נרקיסים לעולמנו.

במזרח הופיעה השמש. הפרחים הזהובים רקדו
בשמחה. והפרח הקטן, כבר לא חיוור, צחק אף הוא
בצבע זהוב. צפרירים רעננו את הפרחים ופיזרו את
ריחם בכל היער. נרקיס הייתה מאושרת. היא
הסתובבה בין הפרחים ושרה בשמחה.

